

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж.бр. 13435/10
Дана 19. октобра 2011. године
Б Е О Г Р А Д

ОБЛ-9 СТИЦАЊЕ БЕЗ ОСНОВА, ради накнаде трошкова

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Славице Срећковић, председника већа, Владиславе Милићевић и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиле АА, коју заступа АБ, адвокат, против туженог Републичког завода за здравствено осигурање-Филијала за град Београд, ул. Немањина бр. 30, ради накнаде трошкова набавке кука, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П.бр. 12407/10 од 12. марта 2010. године, у седници већа одржаној дана 19. октобра 2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П.бр. 12407/10 од 12. марта 2010. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Републички завод за здравствено осигурање – Филијала за град Београд да тужиљи АА на име набавке протетичких помагала исплати износ од 494.637,60 динара са законском затезном каматом и то на износ од 247.318,80 динара почев од 20.02.2006. године па до исплате, и на износ од 247.318,80 динара почев од 11.05.2006. године па до исплате, као и да на име трошкова парничног поступка исплати износ од 101.300,00 динара, све у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П.бр. 12407/10 од 12. марта 2010. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да тужиљи на име набавке протетичких помагала исплати износ од 494.637,60 динара, са каматом по стопи одређеној Законом о висини стопе затезне камате и то на износ од 247.318,80 динара почев од 20.02.2006. године па до исплате и на износ од 247.318,80 динара почев од 11.05.2006. године па до исплате, у року од 15 дана. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужилца је благовремено изјавила жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу по протеку рока из чл. 366 ЗПП-а.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу одредбе чл. 372 ЗПП-а, Апелациони суд је нашао да је жалба тужиље основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужиља је осигураник туженог, и због вишегодишњих болова у куковима због coxarthrosis bil m 16.0 дана 11.07.2005. године на Институту за ортопедско-хируршке болести Бањица, стављена је на листу чекања за уградњу без цементне ендопротезе оба кука, најпре левог, са 62 бода, да је из наведеног Института тужиља добила позив да се јави на операцију дана 06.12.2005. године, када се налазила ван Београда и захтевала да се операција одложи, што је одбијено и тужиља је скинута са листе чекања, а како је трпела велике болове, одлучила је да сама сноси трошкове уградње вештачких кукова, уместо да сачека да поново дође на ред за операцију по листи чекања која је у то време трајала од шест месеци до годину дана. Тужиља је својим средствима платила и леву и десну безцементну протезу кука, сваку по 247.318,80 динара. Операција левог кука је обављена 06.03.2006. године, а десног кука 18.05.2006. године. Тужиља се обратила туженом са захтевом за накнаду ових трошкова, па је коначним решењем туженог од 31.05.2007. године одбијен захтев тужиље, јер су првостепена и другостепена лекарска комисија туженог, оцениле је да се код тужиље није радило о хитној интервенцији, а тужиља је на лични захтев оперисана мимо листе чекања. Из налаза и мишљења судског вештака ортопедско-трауматолошке струке је утврђено да су операције уградње вештачких кукова код тужиље са медицинског становишта биле неопходне, јер представљају једини успешан вид лечења, али у тренутку када су обављене нису биле хитне, јер тужиљи није био угрожен живот, осим што је трпела болове.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, погрешно је првостепени суд применио материјално право и то одредбе чл. 9А и 9Б Правилника о условима и начину остваривања права из здравственог осигурања („Службени гласник Републике Србије“ бр. 44/99 са изменама и допунама), када је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова набавке две безцементне протезе кука и одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, одредбом чл. 34 ст. 1 тач. 7 Закона о здравственом осигурању („Службени гласник Републике Србије“ бр. 107/05) прописано је да право на здравствену заштиту које се обезбеђује обавезним здравственим осигурањем из чл. 33 тог закона, обухвата између осталог протезе, ортозе и друга помагала за кретање, стајање и седење.

Одредбом чл. 218 Закона о облигационим односима прописано је да ко за друго учини какав издатак или нешто друго што је овај по закону био дужан учинити, има право захтевати накнаду од њега.

Код изнетог, а имајући у виду утврђено чињенично стање, да је тужиља осигураник туженог која је дана 11.07.2005. године стављена на листу чекања за уградњу безцементних протеза кука, а због вишегодишњих болова узрокованих обољењем чије је успешно лечење могуће једино оперативним путем, уградњом наведених протеза, те да се сходно одредби чл. 34 ст. 1 тач. 7 Закона о здравственом осигурању, обавезним здравственим осигурањем из чл. 33 тог закона обезбеђује

здравствена заштита која обухвата протезе, ортопедска и друга помагала за кретање, стајање и седење, погрешно је првостепени суд нашао да тужилји као здравственом осигуранику не припада право на здравствену заштиту. Ово из разлога што сходно одредби чл. 34 Закона о здравственом осигурању, те одредбама чл. 9А и 9Б Правилника о условима и начину остваривања права из здравственог осигурања („Службени гласник Републике Србије“ бр. 44/99 са изменама и допунама), предвиђено је да тужени ближе уређује обим и садржину здравствене заштите из чл. 33 Закона о здравственом осигурању, али то не значи да тужени подзаконским актима може ограничити, односно умањити права која су обезбеђена тужилји као осигуранику, међу којима је и право на уградњу протеза кука, па како су операције биле неопходне и нужне тј. медицински оправдане, то су те околности једине релевантне за остваривање права тужилје која јој припадају као осигуранику туженог. У том смислу, околности као што су хитност, приоритет и слично, као посебни услови предвиђени актима туженог, у суштини не могу утицати на само право које тужилји по Закону о здравственом осигурању припада, а Правилник који регулише листу чекања осигураника, не може имати јачу правну снагу у односу на закон. У том смислу околност што је тужилја само убрзала обављање неопходне операције, тако што је сама сносила трошкове набавке протеза уместо да сачека листу чекања, не значи да је тужилја изгубила право да остварује своје право на здравствену заштиту у складу са одредбом чл. 33 и 34 ст. 1 тач. 7 Закона о здравственом осигурању, тј. да изгуби право на рефундацију трошкова набавке протеза као осигураник туженог, нити право на повраћај датог у смислу одредбе чл. 218 ЗОО, због чега је Апелациони суд у Београду преиначио побијану пресуду и усвојио тужбени захтев тужилје и одлучио као у изреци ове пресуде, а на основу чл. 380 тач. 4 ЗПП.

Имајући у виду да је тужилја успела у спору, тужени је обавезан да тужилји сходно одредбама чл. 149 и 150 ЗПП-а, накнади трошкове парничног поступка за састав тужбе и два образложена поднеска по 6.000,00 динара, за заступање од стране адвоката на четири одржане расправе по 7.000,00 динара и три одложене расправе по 3.500,00 динара, трошкова вештачења у износу од 12.000,00 динара и таксе на тужбу и таксе на одлуку по 16.400,00 динара, укупно 101.300,00 динара, а све према опредељеном захтеву за накнаду трошкова парничног поступка и АТ и ТТ, због чега је Апелациони суд такође преиначио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке побијане пресуде и одлучио као у изреци ове пресуде, а на основу одредбе чл. 387 тач. 3 ЗПП-а.

Из наведених разлога Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде, применом чл. 380 тач. 4 и 387 тач. 3 ЗПП-а.

Председник већа-судија
Славица Срећковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић